

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť A. K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 3 Nt 11/2013-17 z 23. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. decembra 2013 doručené podanie A. K. (ďalej len „sťažovateľ“). Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Nt 11/2013-17 z 23. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ sa návrhom zo 17. apríla 2013 adresovaným okresnému súdu domáhal povolenia obnovy konania. Okresný súd návrh sťažovateľa napadnutým uznesením zamietol. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť „na Krajský súd – Prešov, no aj táto sťažnosť mi bola zamietnutá“.

Sťažovateľ tvrdí, že „*Súdca OS-Po sa pri posudzovaní môjho návrhu na povolenie obnovy konania dopustil porušenia môjho práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle ustanovení čl. 48 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*“.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že „*Súdca OS-PO sa svojim konaním dopustil... porušenia mojich práv v zmysle ustanovení čl. 48 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*“.

S poukazom na uvedené ďalej navrhujem prikázať OS – Po povolenie obnovy konania vo veci vedenej na OS – Po pod sp. zn. 3 Nt /11/2013.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ za porušovateľa svojich práv označuje okresný súd a v tejto súvislosti sa domáha predovšetkým vyslovenia porušenia svojich základných práv vyplývajúcich mu z čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V posudzovanom prípade mohol sťažovateľ podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o namietanom porušení sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd. Predmetné rozhodnutie krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti bližšie neoznačuje a ani nenamieta, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu jeho ústavou garantovaných práv. Za tejto situácie ústavný súd nemôže nad rámec navrhovaného petitu rozhodnúť o tom, čoho sa sťažovateľ nedomáha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014